ANUNȚURI

• Bun venit pruncului **Pavel**, al treilea copil al fraților noștri, Pavel și Oana! Dumnezeu să-i dea credința și tăria ocrotitorului său sfânt.

• Zilele trecute, două dintre surorile din obște s-au despărțit până la o vreme de mamele lor, care au cercetat și ele, când anii și sănătatea le-au îngăduit, biserica noastră: **Susana** (mama Susanei Marinescu, fondatoarea Grădiniței Efremia) – în vârstă de 89 de ani și **Ana** (mama profesoarei Voica) – în vârstă de 87 de ani. Dumnezeu să le dea odihnă!

ȘTIRI

• **Arhiepiscopul Timotei al Aradului a fost distins cu Crucea Casei Regale a României**. Distincția i-a fost înmânată ierarhului de către Majestatea Sa Margareta, Custodele Coroanei, în cadrul unei ceremonii organizate la Palatul Regal din București, în Sala Tronului, pentru întreaga viață dedicată credinței și slujirii Bisericii Ortodoxe Române. (*sursa: arhiepiscopiaaradului.ro)*

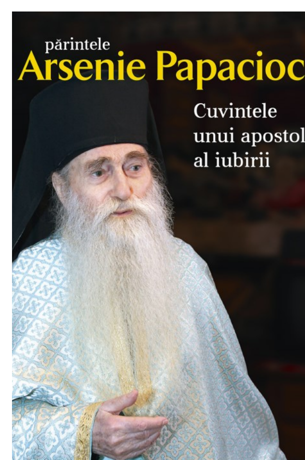
• **Episcopul Gurie** a fost comemorat săptămâna trecută la împlinirea unui an de la adormirea sa. Cu ocazia comemorării, în Sala de festivități a Centrului Eparhial, Episcopul Nestor al Devei și Hunedoarei a prezentat volumul omagial intitulat „Episcopul Gurie Georgiu, întâiul arhipăstor al Devei și Hunedoarei. Mărturii, gânduri, amintiri”. (*sursa: basilica.ro)*

• În 26 octombrie s-a împlinit un an de la trecerea la cele veșnice a **părintelui Iov de la mănăstirea Săraca**, județul Timiș, unul dintre duhovnicii iscusiți ai Banatului.

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

PĂRINTELE ARSENIE PAPACIOC
Cuvintele unui apostol al iubirii

În această carte învățăturile părintelui Arsenie Papacioc au fost organizate pe diferite teme.
Vei întâlni cuvântul adevărului, cuvântul inimii, cuvântul vibrant, cuvântul îndrumător, cuvântul dătător de nădejde, cuvântul...
Sunt sigur că și tu, cititorule, vei găsi cuvântul de care ai nevoie.

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor

MaxiMina
Foaie ortodoxă pentru suflet

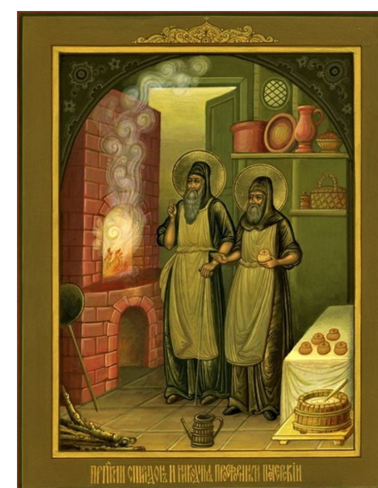
„CEEA CE AM VĂZUT CU OCHII NOȘTRI...”

Preot Ștefan

Viața și lucrarea **Episcopului Gurie** luminează și evidențiază și mai mult cuvintele Părintelui Arsenie Boca: *„Dumnezeu are un plan cu fiecare om de pe fața pământului*”. Aceasta și pentru că în viața sa, lucrarea lui Dumnezeu răzbate cu putere.

Întâlnirea cu Episcopul Gurie făcea să surâdă sufletul pentru că, cunoscându-l pe acesta blând și surâzător, **transpărea într-însul chipul lui Dumnezeu**. Căci episcopul e chipul lui Hristos în Biserică. Drumul spre vederea și cunoașterea lui Dumnezeu apărea, după o astfel de întâlnire, cu mult mai ușor și posibil. „Omul trimis de la Dumnezeu” deschidea pentru mine și cred, și pen-

Prislop, 28.11.2017

Sf. Spiridon și Nicodim

(31 octombrie), ocrotitorii prescurarilor

Sf. Spiridon avea ascultarea de a face prescurile pentru Sf. Liturghie. Când tăia lemne sau frământa aluatul, avea pe buzele sale psalmii lui David, pentru că învățase pe de rost Psaltirea și o rostea întreagă în fiecare zi. El avea un ajutor cu numele Nicodim, care era într-un gând cu dânsul, în rugăciune și în osteneală. Odată, Sf. Spiridon a aprins focul ca să coacă prescuri și, din cauza flăcărilor, s-a aprins acoperișul casei. Atunci fericitul, luând mantia sa, a acoperit coșul sobei și, legând mânecile hainei, a fugit la fântână, a umplut-o cu apă și s-a întors repede cu apa, chemând frații să-l ajute la stingerea focului. Frații, venind în grabă, au văzut un lucru minunat: mantia cu care fericitul a astupat coșul sobei nu s-a aprins și apa cu care a stins focul din chilie nu a curs din haină. Și l-au preaslăvit cu glas mare pe Dumnezeu.

tru mulți alții, drumul spre Dumnezeu. Căci nu L-am căuta pe Dumnezeu, parafrazând cuvântul Fericitului Augustin, dacă nu L-am fi găsit. Iar pe Dumnezeu Îl vedem prin lumina Sfintelor Scripturi, prin harul Lui care sălășluiește în Biserică și prin întâlnirea cu cei aleși ai Săi, după cuvântul de la Pateric, al ucenicului către Avva Antonie: *„Destul îmi este să te văd, părinte!”*.

Chipul blând îi trăda inima largă cu care voia să-i cuprindă pe toți **și focul mistuitor** care ardea în ea pentru casa lui Dumnezeu: *„Râvna casei Tale mă mistuie”* (Ioan 2, 17). Disponibilitatea fără margini de a face binele, de a ajuta, care merge mână în mână cu uitarea de sine și de cele ale tale, mă uimeau mereu și mă cucereau. Iar grija și lupta cea dintâi erau pentru Biserică, pentru preoți, monahi, credincioși: *„ceea ce mă împresoară în toate zilele este grija de toate Bisericile”* (II Cor. 11, 28).

Această grijă și mistuire interioară a putut să le poarte și să le ostoiască adăpându-se neîncetat cu rugăciune. Da, fără îndoială, l-am cunoscut pe Episcopul Gurie ca un **om al rugăciunii**. O rugăciune pe care o lucra nu doar pentru el: *„Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura: râuri de apă vie vor curge din pântecele lui”* (Ioan 7, 38). Ci, cu timp și fără timp, o lucra, o făcea, o cerea, o sfătuia, încredința cu ea pe toți și pe toate.

L-am cunoscut și văzut pe Episcopul Gurie izbăvindu-se din toate greutățile, dilemele și ispitele, pe el și pe ai lui, prin încredințata rugăciune. Pentru el, rugăciunea adevărată „în duh și în adevăr” îl aducea neapărat pe Dumnezeu la noi, în viața noastră, iar venirea Lui ne învia și ne dezlega toate neputințele și neștiințele.

Duh simplu și neviclean fiind și întărindu-se în slujirea Bisericii și a semenilor cu apa cea vie a rugăciunii celei „în duh și în adevăr”, fără îndoială că l-am cunoscut pe Episcopul Gurie și ca **om al adevăratei bucurii**, cea care, odată agonisită, nu s-a mai luat de la dânsul. E bucuria aceasta răsfrângând din bucuria la care cheamă Domnul Iisus Hristos pe sfintele femei și, prin ele, pe apostoli, pe ucenici și pe toți cei credincioși. Pe această bucurie, mulțimea necazurilor, durerilor, bolilor și neputințelor nu o poate stinge, ea rămânând pururea în adâncul sufletului și răzbătând peste toți, chiar și atunci când era în mare durere sau încercare, chiar și asupra celor deznădăjduiți.

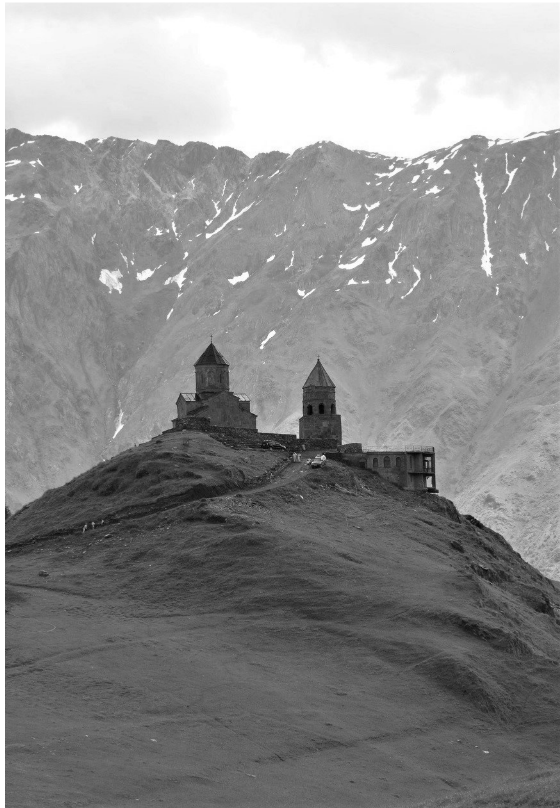
Această inimă largă care se silea să cuprindă pe toți și pe toate, întărită de rugăciunea care devine izvor nesecat de bucurie și iubire, această inimă a Episcopului Gurie îi căuta, îi cuprindea, îi înțelegea în mod cu totul special pe preoți și familiile lor. Încă de la chemarea spre preoție și de la hirotonie, Preasfinția Sa se apleca cu multă dragoste și delicatețe nu numai asupra viitorilor preoți, ci și asupra preoteselor și copiilor lor, față de starea cărora arăta toată grija și atenția, interesându-se și implicându-se în tot ce înseamnă viața de familie, de la nevoile și necesitățile materiale, la cele spirituale. Știut este că orice distincție preoțească Episcopul Gurie nu o dădea doar preotului, ci în mod solemn împreună și preotesei.

Dar mai presus de toate ceea ce mișca și cucerea la Preasfințitul nostru Gurie era **vâlvătaia puternică de viață în Hristos**, care ardea neîncetat în el și care nu poate fi pusă sub obroc sau ascunsă, precum nu poți să ascunzi vederii o cetate care stă pe vârful muntelui.

Și acum ce ne rămâne nouă a spune înaintea chipului, mereu viu al acestui martor și mărturisitor: *„Ceea ce am auzit, ceea ce am văzut cu ochii noștri, ceea ce am privit și mâinile noastre au pipăit...”* (I Ioan 1,1) pe omul lui Dumnezeu, Gurie Arhiereul, pe acesta îl vestim.

Ce să facem acum?

Părintele Zaharia Zaharou

Noi nu știm toate despre conflictele lumii acesteia și nici nu este nevoie să știm. Doar ne rugăm cu o inimă plină de compătimire pentru pacea lumii și pentru toți. Nu luăm partea nimănui, pentru că fiecare va răspunde pentru crime, iar noi nu voim să fim părtași la ele și să ne atragem osândă. Dacă ne rugăm pentru cei ce greșesc mai mult, împlinim porunca de a-i iubi până și pe vrăjmași. Iar dacă ne rugăm pentru cei care au mai multă dreptate, bine facem. Așadar, nu putem greși dacă ne rugăm ca Dumnezeu să îi mântuiască pe toți și să dăruiască pace lumii.

Mai ales pentru noi, preoții și monahii, este foarte important să nu luăm deloc atitudine politică, pentru că noi oferim jertfa lui Dumnezeu, Sfânta Liturghie, pentru întreaga lume; iar dacă ținem partea unora, iar altora le suntem împotrivă, atunci jertfa noastră se zădărnicește. Eu cred că atunci când este război, cel mai bine este să nu fim părtinitori, ci să avem compătimire și să ne rugăm ca Domnul să-i cruțe pe toți de suferință. Dacă vreau ca Liturghia mea să aibă valoare, trebuie ca nimeni să nu lipsească din inima mea atunci când stau înaintea altarului lui Dumnezeu și Îi spun: *„Ale Tale dintru ale Tale, Ție Îți aducem de toate și pentru toate”*

Acustica bisericilor

Acustica bisericilor istorice a fost studiată în mod extins în ultimele decenii. S-a constatat că timpul reverberației sunetelor este cel care dă frumusețe aparte acestora. Într-o biserică mică, de la țară, sunetul rămâne aproximativ 1,5 secunde, după producerea lui; într-o biserică mai mare sau de mănăstire, durează 2, 5 secunde, în timp ce în catedrale, se aude timp de până la 6 secunde după terminarea lui.

Reverberația mare dă nu numai frumusețe cântării, ci și o notă de taină și duhovnicie. Muzica pare că iese nu din gurile psalților sau corului, ci din toată biserica, și te învăluie. Într-o biserică ce are acustică bună, par a fi îngeri cei care cântă, iar nu oameni.

Această calitate a sunetului nu se rezumă doar la aspectul lui estetic, ci trece dincolo de acesta, până la însăși teologia Liturghiei ortodoxe. Biserica în sine, ca locaș, și cântăreții deopotrivă, devin astfel icoane ale Împărăției cerurilor, ale Liturghiei săvârșite acolo.

Pe de altă parte, în bisericile cu acustică bună, adică o reverberație de peste 2 secunde, înțelegerea cuvintelor rostite devine o problemă din cauza ecoului. De aceea, citirea la strană a ajuns să se facă într-un ritm monoton, pe un singur ton, care să permită înțelegerea cuvintelor.

În schimb, predicile rostite în catedrale în vechime au pus o mare problemă. Ele solicitau calitățile vocale ale preotului. Dacă acesta avea o voce slabă și neclară, acustica nu îl ajuta. În schimb, cei cu voci limpezi și puternice puteau modela sunetele și pauzele dintre cuvinte astfel încât să mărească duhovnicește efectul produs de sensul cuvintelor. Însă vorbitorul avea nevoie de smerenie, pentru a nu se lăsa îmbătat de propriul sunet, și a ști cum să-și folosească tonurile vocii pentru a crea efectul scontat. Toți marii Părinți din veacurile de glorie ale Sfintei Sofia făcuseră la școală ani buni de retorică, unde învățau, printre altele, și cum să se folosească de calitățile acustice ale bisericii în predicile pe care le țineau.

Din păcate, în multe biserici din zilele noastre acustica este aproape inexistentă, astfel că se recurge la microfoane și stații de amplificare. Însă aceasta înseamnă și o ingerință în duhul în care curge slujba și în care este ținută predica, întrucât tehnica seculară îndeamnă de multe ori la folosirea unui ton de spectacol.

Bisericile tencuite permit o reverberație mai bună a sunetelor joase, întrucât porii tencuielii absorb sunetele înalte mai ușor. Marmura sau piatra oferă o bună acustică, iar geamurile sunt intenționat mici, ca să interfereze cât mai puțin în reverberația sunetelor. Aceasta se întâmplă în bisericile ortodoxe.

Construcțiile gotice, fiind diferite, au și o acustică de alt tip. Geamurile mari și înalte au făcut ca tonurile joase să fie părăsite tot mai mult în favoarea celor înalte, întrucât ecoul prea lung al sunetelor grave le face neclare. Compozitorii occidentali au avut în vedere acest tip de acustică, astfel că, în timp, muzica bisericească occidentală s-a desprins tot mai mult și ca ton de cea bizantină.

Cântarea psaltică are un sunet numit ison, care pare monoton și fără viață, întrucât nu se schimbă decât rar și cu puține variații, însă într-o catedrală cu acustică bună, acesta te copleșește, pentru că are timp să reverbereze. Sunetele medii sunt cântate într-un tempo obișnuit, iar cele înalte într-unul rapid, tocmai pentru a ajuta, prin ecoul lor diferit, întreaga cântare.

Credem că muzica bizantină s-a compus la început pentru catedrale cu acustică perfectă, iar mai apoi, celelalte biserici care s-au construit au avut în vedere tocmai necesitatea unei astfel de acustici.

Andrew Gould,

arhitect bisericesc

ONISIFOR GHIBU (†31 octombrie 1972) - profesor de pedagogie, academician, unul dintre corifeii Marii Uniri; închis timp de 3 ani în temnițele comuniste pentru sentimentele sale naționale.

„Jertfiți-vă pentru țară, pentru neam, și prin ele pentru omenire și pentru Dumnezeu! Căci popoarele, ca și indivizii, nu trăiesc în lume pentru mâncare, pentru băutură și pentru plăceri, ci pentru a împlini o poruncă Dumnezeiască mai înaltă.”

Sfânta Scriptură
în viața primilor creștini

Dr. Mary Ford,
Seminarul Ortodox Sf Tihon, SUA

De la începuturile Bisericii, citirea Sfintei Scripturi de către toți creștinii a fost considerată a fi extrem de importantă. În ziua de azi avem o impresie greșită despre capacitatea oamenilor de a citi până în secolul al XV-lea. Însă atât creștinismul, cât și religia iudaică au susținut știința de carte. Apoi, atât Imperiul Roman de Apus, cât și Bizanțul au fost promotorii citirii Sfintei Scripturi de către credincioși. În toate părțile Europei, educația a fost sprijinită de stat atâta timp cât acesta a existat, ca regat sau imperiu.

Hristos a venit într-o lume în care folosirea cărților era un lucru obișnuit. Cu 75 de ani înainte de Nașterea Sa, în Palestina **era obligatorie școala elementară pentru toți băieții**, indiferent de originea socială. Deci măcar la orașe, nivelul de alfabetism era ridicat. Evreii considerau Scriptura un lucru sfânt, căci cuprindea cuvintele vieții, așadar existau biblioteci în cadrul sinagogilor, deschise celor ce doreau să citească.

Noul Testament a fost scris într-o limbă înțeleasă de toți - greaca vorbită atunci (care a fost limba cu cea mai răspândire între anii 300 înainte de Hristos – 300 după Hristos, atât în cultură, cât și în comerț și în viața de zi cu zi) -, tocmai pentru a oferi tuturor posibilitatea de a-l citi.

Bibliotecile erau de mare folos, întrucât răspândirea în multe exemplare a Sfintei Scripturi a fost, cel puțin în primul mileniu creștin, extrem de dificilă din cauză că se scria pe piei de animale, care erau scumpe. Abia după anul 1200 s-a răspândit și în Europa hârtia – prin intermediul arabilor -, astfel că manuscrisele sfinte s-au înmulțit considerabil, căci hârtia era mult mai ieftină.

Scriptura a fost cel mai de preț lucru pentru creștinii din primele trei secole. În timpul prigoanei, a poseda un exemplar al Bibliei însemna condamnarea la moarte. Astfel, în anul 303, împăratul Dioclețian a dat un ordin prin care toate Scripturile creștinilor să fie confiscate și arse. Cei care refuzau să se supună, erau închiși, torturați și uciși. Deși în această perioadă s-au pierdut astfel multe manuscrise, totuși, dorința de a avea și de a citi Sfânta Scriptură era atât de mare în rândul creștinilor, încât din Biblia acelor timpuri ne-au rămas cele mai multe cópii din lume ale vreunei scrieri.

Dumnezeu a rânduit astfel lucrurile pentru a putea fi scrise și păstrate cuvintele sfinte. Un cercetător al Bibliei spunea că dacă am pune în ordine cronologică toate manuscrisele păstrate din primele șapte secole, acestea ar fi doar Sfânta Scriptură! Doar Sfânta Scriptură, nu texte grecești, indiene sau chinezești antice, ci doar Sfânta Scriptură! În atelierele vremii, la o Carte Sfântă lucrau în jur de 100 de scribi, iar producția putea atinge 1000 de exemplare pe lună, ceea ce este un număr impresionant pentru Antichitate. Abia după secolul al IX-lea apar și alte feluri de scrieri, iar Coranul ni s-a păstrat în manuscris abia din secolul al XII-lea, deși musulmanii nu doresc să spună acest lucru. Din primul mileniu creștin s-au păstrat, complet sau parțial, aproape 300 de manuscrise ale Sfintei Scripturi. Dincolo de condițiile climaterice care au împiedicat conservarea diferitelor manuscrise în lume, cu siguranță, în ce privește Biblia, este vorba de providența lui Dumnezeu.

Toate aceste cifre arată nu doar grija lui Dumnezeu, ci și **prioritatea pe care Cartea Sfântă a avut-o în viețile acelor oameni**, atât ca citire acasă, cât și în Biserică. Cei care nu știau să citească sau erau prea săraci pentru a putea cumpăra măcar fragmente din Biblie, aveau parte de cuvintele vieții în timpul slujbelor, când se citea atât din Noul, cât și din Vechiul Testament.

Pe cât de esențială era citirea Sfintei Scripturi pentru primii creștini, pe atât de importantă era și corecta ei înțelegere. Aceasta s-a păstrat la început prin intermediul Tradiției orale. Trecerea timpului a dus la notarea interpretărilor făcute de oamenii Bisericii, pentru ca acestea să rămână ca ghid corect pentru viitoarele generații.

În secolul IV, citirii și interpretării Bibliei i se acorda un timp însemnat în Biserică. Pelerina Egeria, aflată la Locurile Sfinte în jurul anului 380, scrie în jurnalul său că la Ierusalim, în timpul Postului Mare, ierarhul citea și explica (literal și duhovnicește) Sfânta Scriptură zilnic, timp de 3 ore, celor aflați la slujbă!

Sf. Gavriil Aromânul
- comoara ascunsă a Macedoniei -

Poate puțini știu că undeva, în estul Macedoniei, se ascunde o „bijuterie" duhovnicească: Mănăstirea Lesnovo. Aceasta este situată într-o regiune retrasă, care în secolul al XI-lea era populată de pustnici, unul dintre ei fiind Sfântul Gavriil Lesnovski. Începuturile acestei mănăstiri sunt puse în legătură cu viața acestui mare pustnic, iar renașterea sa se datorează altui sfânt, tot cu același nume, Părintele Gavriil Aromânul.

În perioada comunistă, în Macedonia viața spirituală era pe cale să se stingă totalmente. La puținele slujbe bisericești, aproape că nu mai participa nimeni, iar în timpul celor cincizeci de ani de ateism, monahismul în Macedonia dispăruse... Cu excepția ierarhiei și a părintelui Gavriil, singurul monah din perioada comunistă din Macedonia.

Părintele Gavriil s-a născut în anul 1926, în orașul Știp din Macedonia, iar după origine era aromân, de aceea a și fost numit Gavriil Aromânul. Dragostea către Dumnezeu i-a fost sădită de părinții săi, mai ales de tatăl său. Acesta se ruga zilnic câte două ore în fața icoanei Maicii Domnului, iar micul Gavriil, încă de la patru ani i s-a alăturat tatălui său în această pravilă de rugăciune.

În anul 1955, părintele Gavriil a terminat Facultatea de Arte Plastice la Belgrad, iar după absolvire a lucrat ca profesor de Istoria Artei la școala pedagogică din Știp. Mai târziu, va studia și la Sorbona.

În anul 1963, părintele Gavriil a plecat în Grecia, cu intenția clară de a se călugări la Sfântul Munte. Pentru o perioadă scurtă a reușit să se stabilească la Hilandar. De douăzeci de ori a încercat să rămână călugăr în Sfântul Munte, iar tot de douăzeci de ori a fost izgonit de către poliție și trimis în Macedonia. Atunci a înțeles că voia Lui Dumnezeu este să rămână în țara sa și s-a stabilit la Mănăstirea Lesnovo, unde în decembrie 1975 a fost numit stareț. În anul 1989 a fost hirotonit episcop de Veliciki, iar pe 12 ianuarie 1990, în modesta sa chilie, episcopul Gavriil a trecut la cele veșnice. Cu o săptămână înainte de moartea sa, părintele Gavriil le-a spus unor bătrâne: *„Săptămâna viitoare mă duc la Ierusalim"* – arătând spre niște valize. Bătrânele n-au înțeles la ce călătorie se referea părintele.

Chilia lui din Lesnovo este păstrată în aceleași condiții în care cuviosul a lăsat-o, fiind o mărturie a modului său de trai simplu, evanghelic. Patul lui, dacă se poate numi așa, era o pătură pliată. Un scaun și câteva cărți – acestea erau toată avuția sa.

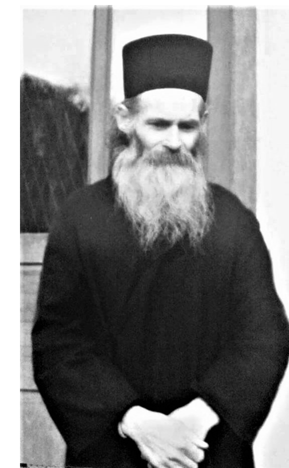
Părintele a fost un ascet în adevăratul sens al cuvântului. Postea îndelung. Spunea: ***„Când nu mănânci câteva zile, pâinea ți se pare mai dulce. Când nu mănânci o saptămână, parcă e o prăjitură..."***

Părintele a fost aspru doar cu sine însuși, iar cu semenii a fost înțelegător și plin de dragoste. Odată, în timp ce părintele citea rugăciuni unei fete în fața unei fresce cu Maica Domnului, din frescă a izbucnit foc. Locul acela se poate vedea și astăzi, fiind înnegrit. Altă dată, părinții unui copil mut au venit la părintele pentru rugăciune de vindecare. După rugăciune, copilul a alergat la părinții săi și le-a spus că și el vrea să devină monah ca părintele Gavriil.

Toți credincioșii din Macedonia au mare evlavie la părintele Gavriil, cinstindu-l ca pe un adevărat sfânt. Biserica l-a canonizat în anul 2017, data prăznuirii sale fiind 12 ianuarie.

Așadar, Mănăstirea Lesnovo adăpostește doi minunați sfinți, ambii purtând numele unuia dintre cei mai iubiți arhangheli: Sfântul Arhanghel Gavriil. Asemenea acestuia, Sfântul Gavriil Lesnovski și Sfântul Părinte Gavriil Aromânul învăluie mănăstirea cu multă putere duhovnicească, cu multă dragoste, pe care le simți, vrând-nevrând, odată ce intri pe poarta mănăstirii.

G.M.

Lucrarea duhovnicească

Pocăința (1)
-repere de înțelegere -

Arhim. Simeon Kraiopoulos

Pricinile pentru care păcatul continuă să existe

Pentru omul căzut, pentru omul păcătos nu există altceva mai bun decât să se găsească în stare de umilință. Doar pocăința te curățește de păcat, doar prin ea sufletul se dezleagă de cele prin care este înlănțuit și omul trăiește înlăuntrul său sentimentul vieții paradisiace. Dar, deși pocăința este lucrul cel mai bun pe care îl are de făcut, omul nu se pocăiește, nu iubește căința. Ar trebui s-o iubească, să dorească iertarea păcatelor lui, arderea greșelilor prin pocăință. Omul trebuie să urască păcatul. Prin minciună nu va obține nimic.

Pentru că omul nu se pocăiește cu adevărat, păcatul rămâne. Are înlăuntrul lui stări maladive și nu le înțelege. Nu poate nici să se pocăiască, dar nici să înțeleagă exact ce se întâmplă. Să nu ne jucăm cu păcatul, nici să-l sfidam.

Dumnezeu nu S-a preocupat de oamenii necredincioși, ci de cei religioși care nu credeau corect, și i-a mustrat pentru religiozitatea lor strâmbă. Nu este suficient ca omul să citească și să asculte despre spovedanie, despre păcate, despre pocăință. Așa cum nu este suficient doar să meargă să se mărturisească. **Mărturisirea trebuie să fie făcută și corect**.

Ne pierdem in detalii și ignorăm păcatele cele mai serioase

Greu se va găsi un om în adevărata stare de pocăință! De aceea spovedania este mincinoasa, cu toate îndreptățirile si justificările posibile. Dacă Dumnezeu vede că vrei să te pocăiești, că ai început să urăști păcatul și dorești să te izbăvești de păcat, nu te lasă. El te va ajuta să vezi din ce în ce mai bine păcatul și să te izbăvești de acesta. Dar, trebuie ca omul să nu rânduiască lucrurile așa cum crede el, așa cum îi vine lui ușor, după bunul său plac!

Vezi un suflet care se luptă foarte mult cu un păcat oarecare. Se luptă cu păcatul acesta la modul cel mai serios, deși, în același suflet există și alte păcate foarte grele pe care nici nu le vede. Se poticnește în acela, care nu este foarte serios, se luptă cu el și se tulbură: *„Vai, vai, am păcătuit, trebuie sa mă pocăiesc!"*, și nu vede celelalte păcate esențiale care-i umbresc sufletul.

Omul ia seama la firul de păr, dar nu vede bârna dinlăuntrul său. Aceste lucruri se întâmplă nu numai când cineva este bolnav. Și fără să fie bolnav, **poate fi prins de micile păcate și să-i scape cele esențiale**.

Cine crede cu adevărat în Hristos? Cine are credința pe care o dorește El de la noi? Fără umbră de îndoială, aceasta este problema. Dacă am crede așa cum vrea Hristos, așa cum trebuie, ne-am schimba degrabă. **Rămânem aceiași**. Motivul nu este că săvârșim unele lucruri, ci **că nu-L iubim în străfundul sufletului nostru pe Hristos.**

Ar trebui să ne amintim de lucruri mult mai însemnate. Să cercetăm dacă avem înlăuntrul nostru adevărata credință, adevărata cunoaștere, lumina lui Dumnezeu, învățătura și adevărul lui Hristos, dacă ne încredem în Judecata viitoare. Să o facem nu doar pentru că avem mustrări de conștiință, nu doar pentru că nu ne simțim bine și trebuie să ne liniștim! Aceasta nu este Spovedanie. Nu este ceea ce trebuie. Aceste ușurări nu au valoare când nu simțim că L-am aflat pe Hristos, când nu ne dăm seama că Acesta ne atrage, că-I aparținem, că s-au deschis ochii sufletului nostru, Îl iubim pe Acesta, credem în El, ne străduim să-I facem voia, să împlinim poruncile Lui. Așadar, pe toate acestea trebuie să le simtă fiecare în sufletul lui. Să spunem: *„Dumnezeul meu, am păcătuit!"*. **Dacă așteptăm doar o ușurare, o liniștire a conștiinței noastre, aceasta nu înseamnă spovedanie.** Trebuie să simți că tu ești cel păcătos, și ceilalți din jurul tău sunt sfinți. Să nu cauți îndreptățire în ceea ce vezi că fac ceilalți. Cine știe ce este păcatul, nu-l preocupă ce fac ceilalți. Doar în sine omul poate să vadă păcatul, pentru că păcat nu înseamnă doar câteva manifestări. *(va urma)*

Cugetare despre buna mireasmă

Sf. Nicolae Velimirovici

Printre multele tainice vestiri ce le vin din lumea de dincolo, Sfinții simt și cu trupul uneori tainica bună mireasmă ce vine de la îngerii lui Dumnezeu, dar și insuportabila duhoare, cea emanată de diavoli. Atunci când oamenilor sfinți li se înfățișează în vedenie sau aievea îngeri sau sfinți, locul se pătrunde de o bună mireasmă dulce și de viață făcătoare; pe când atunci când ei sunt asaltați de războiul cel drăcesc, duhoare grea și insuportabilă invadează locul.

Sfinții puteau să distingă care patimă îl stăpânește pe om, după felul mirosului pe care îl răspândea acesta.

Astfel, Sf. Eftimie cel Mare a recunoscut duhoarea patimii desfrânării pe care o împrăștia monahul Emilian de la Lavra Sfântului Teoctist. Mergând într-o dimineață la slujba utreniei și trecând pe lângă chilia monahului Emilian, Sf. Eftimie a fost izbit de reaua duhoare a dracului curviei ce ieșea din acea chilie. Monahul Emilian, deși nu săvârșise încă păcatul desfrâului cu trupul, era cu totul robul gândurilor celor de desfrânare aduse de diavolul, gânduri a căror duhoare grea Sf. Eftimie o simțea de departe.

Puterea acestei percepții s-a manifestat încă și mai minunat la Sf. Ilarion cel Mare. Un anume om bolind de respingătoarea patimă a zgârceniei a trimis la marele Ilarion un coșuleț cu legume din grădina lui. Punându-i-se în față legumele, Sf. Ilarion a exclamat: *„O, luați acestea de aici! Nesuferit îmi este mie mirosul lor! Au nu simțiți ieșind din ele urâta putoare a patimii zgârceniei?!"*

La auzul acestor cuvinte frații au rămas uimiți. Spre a le arăta adevărul, Sf. Ilarion le-a cerut atunci să ducă legumele acelea la ieslea boilor și să vadă dacă boii le vor mânca. Cu adevărat, animalele le-au adulmecat ușor, apoi și-au întors capetele cu dezgust.

O frunză

O frunză s-a desprins din pom
Și mâna mea, mână de om,
S-a-ntins îndată, uite-așa,
Și frunza a căzut în ea.

Am stat privind la ea uimit
Și-atâtea gânduri mi-au venit:
Era o frunză dusă-n vânt
Spre-a-fi-ngropată în pământ,

Dar a căzut în mână mea
Și-am zis: eu nu te voi lăsa,
Ci te voi duce chiar acum
La casa mea și în album,
Te voi păstra cu îngrijire
În cartea mea de amintire.

Cu frunza-n mână am venit,
Făcând exact și, în sfârșit,
O frunză în album aveam,
Cu drag adesea o priveam
În cartea mea de amintire…

Și-acum privirea mi-o ridic
Spre tronul harului și zic:
Părinte, dacă voi cădea
Luat de vânt în vremea grea…
Și când cu sufletul înfrânt
Voi fi aproape de pământ,
Întinde-Ți atunci mâna Ta
Și lasă ca să cad în ea,
Mă spală de noroi și scrum
Și pune-mă-n al Tău album.

Păstrează-mă-n a Ta iubire,
În cartea Ta de amintire,
Ca împreună cu cei vii,
Să înverzesc în veșnicii!

Radu Gyr